

La Cira i les bledes

La Cira no pot veure les bledes
ni en pintura.

Si almenys hi hagués més patates!

Busca, busca... i al fons del plat hi ha
una patata grossa.

—No penso tastar les bledes!
—crida, desanimada.

L'avi és a la tauleta rodona i no treu
els ulls de la sopa de lletres.

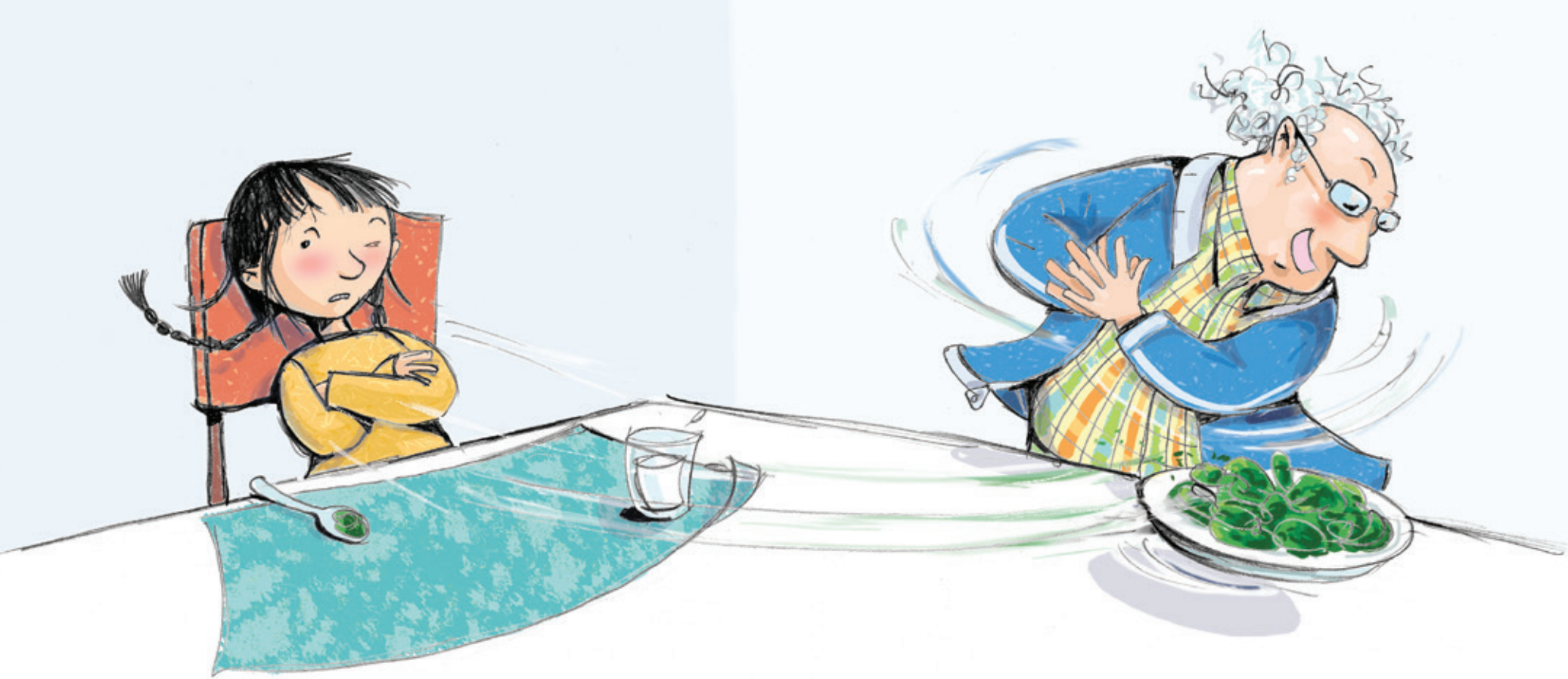
—Aquesta nena em fa acabar els
torrons —diu la mare.

La Cira es mira el plat: sembla una
piscina verda.

Es tapa el nas, fa una cullerada, una
altra... i el plat sempre és ple.

—Ja estic! —diu—; no puc més.

La mare posa el crit al cel:

—Si encara no has començat!

La Cira, molt enfadada, dona un cop a la cadira i enretira el plat amb les mans.

—He dit que no, i no tastaré cap bleda.

L'avi deixa estar la revista i s'asseu a la taula, al costat de la Cira.

—No penso obrir la boca —diu ella amb els braços plegats i una trena torta.

—Ben fet! —l'avi pica de mans.

La Cira no s'explica l'alegria de l'avi:

—Però si a tu les bledes t'agraden molt!

—Ara sí —diu l'avi—, però quan era petit... Ui quan era petit!

La Cira fa uns ulls com unes taronges.

—El meu primer plat de bledes en feia dos com el teu —l'avi obre les mans com si portés una sopera—. Era verd com la selva, amb tanta malesa que no es podia passar..., però hi havia un tresor!

—Un tresor? —la Cira escolta embadalida.

L'avi aixeca els braços com si fossin branques estirades pel vent.

—Hi havia un tigre enorme —diu,
i es dona un cop al pit—; i què!, jo volia
el tresor: vaig esmolar el ganivet
i vaig entrar selva endins.

—Que valent!

L'avi sua a raig fet; sembla un
explorador.

—No et pensis que tallar lianes
és bufar i fer ampolles.

—No tenies por que el tigre sortís
de l'amagatall i...

—I tant que en tenia! —exclama l'avi
tremolant—. No m'ho recordis.

El tigre rugia tan fort que van
marxar tots els animals de la selva;
jo no em vaig rendir i, amb paciència,
vaig fer camí, camí del tresor.

—Què se'n va fer del tigre?

L'avi arrenca a riure.

—El tigre? Era un caguetes;
quan va veure que quedaven pocs
arbustos, va tocar el dos.

—I el tresor?

L'avi arruga el front i es desinfla
com un globus:

—Algú se'l devia emportar...

L'avi s'aixeca i se'n va a la tauleta
rodona; deixa estar la sopa de lletres
i agafa un llibre de por.

«Pobre!», pensa la Cira,
«es deixa la pell a la selva
i es queda sense tresor!»

La Cira mira el seu plat de bledes
i òndia, és una selva!

Hi ha plantes molt altes i molts,
molts animals: lleons, goril·les, serps
verinoses...

Un tigre vell i tranquil
li llepa el nas i li diu per
on ha de passar, i ella
va fent camí amb
el ganivet,
com l'avi.

En un tres i no res arrenca les
herbotes i la selva sembla un jardí.
Vejam si ella té més sort que l'avi i...
—El tresor! —crida amb ulls llents.
L'avi s'aixeca i corre com un tigràs.
El tresor és una mena de pedra plana
que brilla.

—Què és? —pregunta la Cira—.
És blanc com... una patata.
—Què dius, una patata? —l'avi
s'emociona—. És una lllaminadura
màgica: fa que tot tingui bon gust.
Menja-te-la i t'encantaran les bledes.

Parlant de bledes, la Cira mira el plat
i no n'hi ha.

—On són les meves bledes?

—pregunta, sorpresa.

—On vols que siguin? —diu l'avi,
amb els braços oberts—. T'agraden
tant que ja te les has menjades.

Quan la mare veu el plat buit,
no s'ho pot creure.

—Estic tan contenta que t'hagis
acabat les bledes que demà triaràs
tu el dinar. Què vols que faci?

La Cira pica l'ullet a l'avi i contesta,
tan panxa:

—Una altra selva!

